

عنوان مقاله:

مدیریت بحران‌های اجتماعی ناشی از نقاط بحرانی در کلان‌شهرها

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش‌های دانش انتظامی، دوره 21، شماره 4 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

علی احتشامی - دانش‌آموخته مقطع دکترا رشته مطالعات امنیت

بهرام بیات - استاد گروه امنیت ملی دانشگاه عالی دفاع ملی

کاظم سامدلیری - دانشیار گروه امنیت ملی دانشگاه عالی دفاع ملی

ناصر شعبانی - استادیار گروه علوم دفاعی دانشگاه جامع امام

خلاصه مقاله:

زمینه و هدف: برخی از مناطق شهری در کلان‌شهرها تحت تغییرات نرم و آرام در بسترهای موصوف به نقاط بحرانی تبدیل می‌شوند. این مناطق یا نقاط بحرانی مستعد ایجاد بحران‌های اجتماعی هستند یا بحران‌های اجتماعی حاصل از سایر موضوعات را گسترش می‌دهند. هدف از انجام این تحقیق، ارائه مدل مدیریت بحران‌های ناشی از نقاط بحرانی در کلان‌شهرها بود. روش پژوهش: پژوهش حاضر برحسب هدف از نوع تحقیقات کاربردی- توسعه‌ای، برحسب دستاورد یا نتیجه تحقیق از نوع کاربردی محسوب می‌شود که با رویکرد کیفی انجام شد. قلمرو زمانی این تحقیق دهه 1390 در کلان‌شهر تهران بود. جامعه آماری تحقیق خبرگان حوزه‌های مرتبط با موضوع بودند که پس از مصاحبه نیمه ساختاریافته با ده نفر از آنان، تحقیق به اشباع نظری رسید. پس از پیاده‌سازی متن مصاحبه‌های انجام‌شده به روش افقی سازی، مقوله‌های محوری به دست آمده و سپس با استفاده از نظرات خبرگان در روش دلفی دسته‌بندی منطقی انجام شد. یافته‌ها و نتایج: مدل مدیریت بحران ناشی از نقاط بحرانی در کلان‌شهرها، شامل مراحل پیش‌بینی، پیشگیری، مواجهه و مقابله و ترمیم و بازسازی است. پیش‌بینی بحران مبتنی بر رصد بسترهای شکل‌گیری این نقاط در ابعاد فرهنگی- اجتماعی، اقتصادی، کالبدی و کنترلی- نظارتی است. با اتکا به این یافته‌ها باید از شکل‌گیری بحران پیشگیری کرد. در مواجهه با این نوع بحران معمولاً نیازی به اقدامات سلبی نیست ولی در صورت پیشرفت بحران و نیاز به مقابله، از این نوع اقدامات نیز استفاده می‌شود. به‌هرحال پس از کنترل بحران، مراحل ترمیم و بازسازی در صدر برنامه‌های مدیران شهری قرار می‌گیرد.

کلمات کلیدی:

نقاط بحرانی، کلان‌شهر، آسیب‌های اجتماعی، بحران اجتماعی، نقاط آلوده

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1148107>

